

Този Вилхелмъ избра военный животъ, но понеже малкыйтъ му имотъ, не му допусшаше за да купи единъ региментъ, станж случайно подлейтенантъ, и държѣ този нискъкъ степенъ додѣто найпослѣ му умръзнѣ войскарската униформа и напуснѣ слугуваніето. И тѣй ся завърнѣ на чифликътъ си Малкытъ Кулж за да живѣе спокойно, като минаваше животътъ си въ да лови съ вланицѣ рыба по хубавыйтъ блясъ на Сенж, която течеше по край портытъ му, като туряше въ движеніе прѣголмытъ кола на Ренекіенъ Суалемовжтъ машинѣ и убиваше отъ врѣме на врѣме бѣлы зайчета въ блиското до ограджтъ му съ трифилъ (дѣтелннѣ) постѣно поле.

Безъ сумнѣніе това съставяше единъ видъ монотонно и незначително благополучіе, но както и да е бѣше нѣщо си благополучіе, и Вилхелмъ не ся допрыхъ никога да промѣни животъ. Но *Давидъ* разгнѣвенъ да гледа на земикъ челоуѣкъ който да ся нежадува на судбикъ си, не закѣсибъ много да ся наляси въ Вилхелмовытъ работи.

А за да смутнѣ този безграженъ живогъ, нищо друго ся не изискваше освѣнъ да бжне въ умътъ му любовь. И сполучи.

Единъ день като бжше отпихнѣ Вилхелмъ въ Парижъ, влѣбва ся въ единъ много хубавж момж на име Магдалина Омбри.

Нераскайващата Магдалина освѣн дѣто нѣмаше никакво имущество виждаше ся да минава единъ животъ не толкозъ дѣпогень. Щото Вилхелмъ ся отнесе къмъ неѣкъ изнайнапрѣдъ като любовникъ а не като такѣвъ който има намѣрение да ѣкъ вземе за женж. Но за злж честь имаше да прави съ *дѣволицж жемж*, която знаеніе найдобръ. Характерътъ на оногрозъ съ когото бжше въ сношніе.

Вилхелмъ бжше отъ онѣзи за който Евангеліето казува:
Блаженни ниции духомъ.....